

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/113/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214203319
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214203319.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudkýň JUDr. Ivety Jankovičovej a JUDr. Daše Kontríkovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 4.570,54 eur, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 7. októbra 2014 č. k. 10C/286/2014 - 71 a proti uzneseniu rovnakého súdu z 10. novembra 2014 č. k. 10C/286/2014-91 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Súdu prvého stupňa nariaďuje vykonanie opravy označenia žalovanej v úvodnej časti jeho rozsudku.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom (v ktorého úvodnej časti bola inak žalovaná označená spôsobom „Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“) súd prvého stupňa I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplatenia náhrady majetkovej škody 3.808,78 eur a nemajetkovej ujmy 761,76 eur (okrem náhrady trov konania) a II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní vedenom takýmto súdom pod sp. zn. 15Er/1145/2011 s následným vyvodzovaním z toho zodpovednosti štátu) odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bodu 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“) a § 41 ods. 2 písm. d/ a § 44 ods. 1 a 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/ v znení neskorších zmien a doplnení, tu inak platiaceho od 1. júna 2010 do 17. januára 2013); vecne potom najmä tým, že vo vyššie označenom konaní Okresného súdu Galanta nešlo konštatovať nesprávny úradný postup súdu, ak tam bol zistený rozpor exekučného titulu so zákonom, preto došlo aj k zamietnutiu žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v takomto prípade nemalo význam, že rozhodnutie bolo vydané až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti, pokiaľ E. p. ustanovil lehotu len pre prípad nezistenia rozporu titulu so zákonom (o aký tu nešlo). Žalobkyňa navyše neuniesla ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočnej škody a žalobe za tejto situácie nešlo vyhovieť, argumentoval okresný súd, majúť tiež za to, že existenciu prietahov by bol oprávnený skúmať len ústavný súd (?) a v tejto veci sa tak nestalo. Rozhodnutie o

trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 1O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úspechom žalovanej, u ktorej však z obsahu spisu nevyplynulo, žeby jej trovy vznikli a pre prípad opaku ich nevyčísliła.

Napadnutým uznesením (v ktorého úvodnej časti bolo označenie žalovanej „vylepšené“ na „SR - Ministerstvo spravodlivosti“ /?/) bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť v lehote 3 dní od doručenia uznesenia súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur a toto uznesenie súd prvého stupňa neodôvodnil (ničím).

Proti rozsudku i uzneseniu podala v celom rozsahu včas odvolania iba žalobkyňa.

Rozsudok navrhla zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvého stupňa tiež vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe vrátane práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Uznesenie navrhla jednoducho zrušiť, vytykajúc mu (a súdu prvého stupňa) jednak absenciu odôvodnenia (jednej zo zákonom predpísaných náležitostí), ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci, keďže tu zákon účinný v čase začatia konania uznesením ukladanú poplatkovú povinnosť nepoznal, analogické rozširovanie úkonov podliehajúcich poplatkom i s prihliadnutím k príkazu z čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) neprichádza do úvahy a aj podľa § 18ca Z. s. p. (zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) ako jedného z prechodných ustanovení takéhoto zákona možno podľa predpisov účinných od 1. októbra 2012 vyberať poplatky len v konaniach začatých po takomto čase a o ten prípad tu (pre podanie žaloby pred takýmto dátumom) taktiež nešlo.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania obe veci ako celok (pretože v prípade rozsudku od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania a u uznesenia povaha odvolacích námietok vylučovala len čiastočný prieskum správnosti rozhodnutia, nakoľko sa tu dôvody pre uloženie alebo naopak neuloženie poplatkovej povinnosti museli vzťahovať na celý poplatok) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, keď tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať (s jednou výhradou, týkajúcou sa písomného vyhotovenia takéhoto rozhodnutia, o ktorej tu ešte reč bude a druhou, týkajúcou sa časti jeho odôvodnenia) za vecne správny (keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec

predovšetkým principiálne správne posúdil po právnej stránke) a v prípade uznesenia bolo treba dať za pravdu odvolateľke.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť (až na úvahy o nevedení žiadneho disciplinárneho či iného obdobného konania, ktorého výsledkom by bolo konštatovanie nesprávneho úradného postupu, kde bolo treba prisvedčiť námietke žalobkyne, že tu nemohol obstáť pokus prakticky sa zaštitíť právnou úpravou nadobudnutejšou účinnosť až po postupoch exekučného súdu, v ktorých sa videla tzv. škodná udalosť) s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých (opäť s vyššie spomenutými výnimkami) dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Časť námietok, urobených súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohla obstáť pre ich nepatričnosť a na ďalšiu časť z nich nešlo dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie, pri ktorom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyne zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť vztiahnutia väčšiny z nich aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe (čo sa týkalo aj ním vyhodnocovaných postupov exekučného súdu) naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie.

Nech aj v tejto konkrétnej veci neplatil záver o nenáležitosti námietky týkajúcej sa použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, keďže tu súd prvého stupňa (na rozdiel od množstva iných tunajších odvolacím súdom skôr prejednaných druhovo totožných vecí za účasti tých istých účastníkov) takéto znenie zákona použil (nech aj nie celkom transparentne, nakoľko sa vyhol priamej citácii ustanovenia, avšak s vyslovením názoru o potrebe konštatovania prietahu spôsobom predpokladaným v ust. § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z., v tejto súv. por. najmä str. 8 a 9 prvopisu písomného vyhotovenia rozsudku na č. I. 78 a 79 spisu, § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012 aj po takomto čase a tiež čl. I bod 8 a čl. II zákona č. 412/2012 Z. z.) a súhlasiť bolo treba so žalobkyňou, že tak (pre skorší nástup zhladanej tzv. škodovej udalosti) urobiť nemal, toto z dôvodov uvedených neskôr (odvolacím súdom považovaných za nosné) na správnosť konečnej úvahy o nedôvodnosti žaloby nemalo žiaden vplyv (bez ohľadu na to, že praktické stotožnenie nevykonania žiadneho konania, predpokladaného novelizovaným znením ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona s neexistenciou prietahu podľa názoru odvolacieho súdu vyžaduje väčšiu než únosnú dávku fantázie).

Pokiaľ šlo o námietku nevysvetlením názoru, podľa ktorého účastníkom (zrejme exekučného konania, tvoriaceho podklad nárokov uplatňovaných v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, táto nebola v prejednávanej veci taktiež relevantnou (ako bude uvedené i neskôr). To isté by platilo aj v prípade tu neuplatnenej námietky neoboznáním sa so znaleckým posudkom, resp. nevykonaním takéhoto dôkazu (ktoré dokazovanie môže byť namieste až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva a akceptovanie opačného názoru by malo za následok nehospodárne postupy súdov a neúmerne predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na celkom jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť).

Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, žalobkyňa však pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom aj pre exekučné konanie tvoriace základ pre nárok uplatnený žalobou v prejednávanej veci, teda od 1. júna 2011 naďalej, čiže už po nadobudnutí účinnosti zákona č. 102/2011 Z. z.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na

vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne a proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z práve odcitovaného ustanovenia musí byť každému celkom zjavné práve to, čo správne vyvodil aj súd prvého stupňa a síce, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehota 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyni z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehota ustanovená nie je. Takýto odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehota 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúladi) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie velí s udelením poverenia neotáľať a zákonom ustanovená lehota je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosť o poverenie „uponáhľať“. Zaiste by sa síce dalo namietat', že ak súd lehota na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prietahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť len to, či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti, akým spôsobom exekučný súd so žiadosťou naložil a či výsledok jeho postupu bol neskôr účinne spochybnený. V prejednávanej veci inak charakter len akademickej otázky malo to, či zákonom ustanovenú lehota na udelenie poverenia bolo možné eliminovať za pomoci nie najpodarenejšej novelizácie E. p., vykonanej zákonom č. 144/2010 Z. z., prinášajúcim vylúčenie lehoty iba u exekučných titulov podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ E. p., ak takéto ustanovenia hovorili výlučne o notárskych zápisniciach a rozhodnutiach a zmieroch rozhodcovských komisií, nie teda aj o rozhodcovských rozsudkoch vydávaných rozhodcovskými súdmi a zákonodarca legislatívnu chybu či nedomyslenosť sám priznal neskoršou novelizáciou E. p. zákonom č. 102/2011 Z. z. (v tejto súv. por. i čl. III bod 2 v spojení s čl. X zákona č. 144/2010 Z. z. a čl. II bod 2 v spojení s čl. III zákona č. 102/2011 Z. z.), keď v tejto veci šlo o exekučné konanie začaté až po „dotknutí“ E. p. aj zákonom č. 102/2011 Z. z.

Aj v prejednávanej veci preto muselo byť rozhodujúcim to, že v exekučnom konaní Okresného súdu Galanta jeho sp. zn. 15Er/1145/2011 exekučný súd prvého stupňa na žiadosť súdneho exekútora o poverenie, došlú mu 18. augusta 2011 síce zareagoval „až“ uznesením z 19. októbra 2011 č. k. 15Er/1145/2011-32, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, takéto jeho rozhodnutie sa však pre nedostatok odvolania oprávnenej a teda i zjavné jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku stalo právoplatným a nasledované bolo dnes (inak už od 2. marca 2012) taktiež právoplatným uznesením zastavujúcim exekučné konanie (uznesením Okresného súdu Galanta z 10. februára 2012 č. k. 15Er/1145/2011-38).

Súd prvého stupňa tak predovšetkým správne posúdil otázku existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaoberanie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo nič zmeniť.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, odôvodneného síce stručnejšie, aj v tomto prípade však ako po vecnej, tak i po právnej stránke náležite.

Podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. však súdu prvého stupňa nariadil vykonanie opravy označenia žalovanej v úvodnej časti jeho rozsudku (čo inak platí aj o osobe konajúcej za štát). Súd prvého stupňa totiž do úvodnej časti napadnutého rozsudku z dôvodu odvolaciemu súdu neznámeho neprevzal dosiaľ najakceptovateľnejšie známe a aj požiadavkám z ustanovení § 21 ods. 4 a § 79 ods. 1 O. s. p. zodpovedajúce označenie štátu a osoby majúcej zaň konať (ako toto žalobkyňa vyjadrila spôsobom „Slovenská republika v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, tu por. i č. I. 15 spisu), ale šiel cestou označenia štátu i príslušného rezortného ministerstva (toho inak bez uvedenia sídla) v prvom páde a oddelenia oboch takýchto označení čiarkou (navodzujúcou nesprávny dojem, že žalovanými tu majú byť až dve osoby) a takúto zrejmu nesprávnosť samozrejme je nutné napraviť (pričom sa tak môže stať aj na základe pokynu zaneseného do rozhodnutia odvolacieho súdu, smerujúceho ku skončeniu konania).

Vyššie priblížený postup však nebol možným u napadnutého uznesenia (o poplatkovej povinnosti za odvolanie).

Súhlasiť treba s odvolateľkou, že takéto rozhodnutie bolo nesprávnym najmä pre jeho nepreskúmateľnosť danú nedostatkom dôvodov. Z odôvodnenia uznesenia totiž naozaj nevyplýva, akým konkrétnym spôsobom dospel súd prvého stupňa k uloženiu poplatkovej povinnosti a nemožno tak ani zistiť, ako (a či vôbec) súd prvého stupňa posúdil problém existencie poplatkovej povinnosti (mimočodom problém doposiaľ nevyriešený rozhodovacou praxou súdov uspokojivo) najmä po právnej stránke. K zaťaženiu napadnutého uznesenia tu rozoberanou vadou (nedostatku dôvodov) pritom zjavne došlo pre použitie súdom prvého stupňa len nedostatočne vyplneného vzoru.

Z napadnutého uznesenia tak nemožno vyvodit', akými úvahami sa súd pri vyrubovaní súdneho poplatku riadil a na základe akých zákonných ustanovení rozhodol. Takýmto postupom súd prvého stupňa odňal účastníkovi (žalobkyňi) možnosť konať pred súdom, keďže táto mala podstatne sťažené právo podať opravný prostriedok a argumentovať proti uzneseniu. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým sa znemožní účastníkovi konania realizácia procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva, pričom odňatie možnosti konať pred súdom je relevantné vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania vrátane výsledku takéhoto procesu (pri rozhodovaní). Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako tieto vyplývajú z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd (uvedenej ústavným zákonom č. 23/1991 Zb.), ako aj článku 46 Ústavy Slovenskej republiky. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces a vylučujúcim svojvôľu pri rozhodovaní je i povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia (§ 157 ods. 2 a § 167 ods. 2 O. s. p.). Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa napadnuté uznesenie spôsobom vyplývajúcim z takýchto ustanovení neodôvodnil (presnejšie ho neodôvodnil vôbec), došlo k porušeniu práva žalobkyne na riadny proces so všetkými jeho atribútmi (vrátane práva dozvedieť sa, prečo konkrétne jej bola uložená poplatková povinnosť).

Na základe uvedeného odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2/ O. s. p. napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V prípade záujmu súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť o poplatkovej povinnosti bude preto nutné rozhodnutie náležite odôvodniť (minimálne úplným a podrobným vyplnením už raz použitého vzoru, ako aj citáciou príslušných ustanovení Z. s. p. a Sadzobníka k nemu). S prihliadnutím k odvolacím námietkam

žalobkyne, týkajúcim sa samotnej existencie poplatkovej povinnosti v tomto prípade, sa však takýto postup zjavne nejaví postačujúcim a preto bude nutné v prípade záujmu poplatok opätovne vyrubiť urobiť tak štandardným uznesením.

V takto skončenom odvolacom konaní bola úspešná žalovaná (jej neúspech v časti poplatkovej povinnosti, kde len zhodou okolností šlo o vzťah medzi účastníkmi konania, z ktorých jedným bol štát) a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov konania tejto účastníčky v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo v časti odvolania proti rozsudku pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne, v časti odvolania proti uzneseniu potom pomerom hlasov 2 : 1 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.